

Пісня про ворога

Олег Ольжич

Дуже — тіло його, в шкурятяний затягнене панцир,
Від щелепів до стіп пробігає пружисте тремтіння,
М'язи рук — наче кулі старої слонової кости,
І щетина їжка прикрашає цвяхований шолом.

Не рідкою, ледачою, кров'ю налиті ці жили,
Гідні мужа думки пролітають за поглядом орлім,
Не один-бо учинок зухвальства й п'янкої відваги
Залишив він уже на шляху за своїми плечима.

Слава ворогові, що твоєї ненависти вартий,
Втіха — стріти його на вузькій для одного стежині.
Як же засвище в повітрі обточена куля,
Улучаючи в скронь, із прудкої, співучої пращі!